هنگامی که الله متعال تمثال (گِلی) آدم را در بهشت آفرید، برای مدتی طولانی او را رها کرد. در این مدت شیطان پیرامونش دور می زد تا ببیند که او چیست؟ و هنگامی که او را میان تهی یافت، متوجه شد بگونه ای آفریده شده که نمی تواند خودش را کنترل نماید.

از انس بن مالک رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لَمَّا صَوَّرَ اللَّهُ آدَمَ فِي الْجَنَّةِ تَرَكَهُ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَتْرُكَهُ، فَجَعَلَ إِبْلِيسُ يُطِيفُ بِهِ، يَنْظُرُ مَا هُوَ، فَلَمَّا رَآهُ أَجْوَفَ عَرَفَ أَنَّهُ خُلِقَ خَلْقًا لاَ يَتَمَالَكُ»: «هنگامی که الله متعال تمثال (گِلی) آدم را در بهشت آفرید، برای مدتی طولانی او را رها کرد. در این مدت شیطان پیرامونش دور می زد تا ببیند که او چیست؟ و هنگامی که او را میان تهی یافت، متوجه شد بگونه ای آفریده شده که نمی تواند خودش را کنترل نماید».

[صحیح است] [به روایت مسلم]

زمانی که الله متعال آدم را خلق نمود و هیئت ظاهری او را شکل داد، برای مدتی او را رها کرد و در آن روح ندمید؛ در این مدت ابلیس اطراف آن می چرخید و نگاهش می کرد تا ماهیت آن را بداند و بشناسد؛ زمانی که متوجه شد درون تهی است و شکم دارد، دریافت که مخلوقی ضعیف است که نمی تواند وسوسه را از خود دور کند؛ یا اینکه متوجه شد از ناحیه ی شکمش مرتکب گناه می شود، چنانکه از درخت ممنوعه خورد. یا اینکه دانست آفریده ی درون تهی، ضعیف است. درک این مساله که می فرماید در بهشت آفریده شد، برای عده ای دشوار به نظر می رسد چون در نصوص وارد شده که الله متعال آدم را از اجزای زمین آفریده است؛ اشکال مذکور چنین پاسخ داده شده که: احتمال دارد هیئت ظاهری وی در زمین رها شده باشد تا مراحل لازم بر آن بگذرد و آمادگی دمیده شدن روح در آن پیدا شود، سپس به بهشت انتقال داده شده و روح در آن دمیده شده است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6338